

## Влизане и излизане

— Само свѣтлиятъ път на мъдростта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

Въ миналата лекция казахме, че за да бжде човѣкъ щастливъ, непременно трѣбва да се наруши статическото равновесие на силитѣ въ неговия организъмъ. Съ други думи казано: потенциалната енергия трѣбва да се превърне въ кинетическа. Това превръщане трѣбва да става планомѣрно, подъ влиянието на разумни сили. Запримѣръ, човѣкъ има желание да стане ученъ, силенъ, богатъ. Това сж желанія, които се намиратъ въ потенциално състояние. Той има възможность да постигне желаніята си но енергиитѣ имъ трѣбва да се превърнатъ въ динамически, да дадатъ тласкъ на неговитѣ мозъчни центрове, за да започне умътъ да работи. Това значи прокопаване на каналитѣ, по които текатъ умственитѣ енергии.

Забелязано е, че колкото по-тѣсни сж тржбитѣ на канализицията, презъ които минаватъ енергиитѣ, толкова по-голѣмо е напрежението върху стенитѣ имъ. По-голѣмото напрежение прави човѣка по-активенъ. Този законъ има отношение и къмъ нервната система

въ човѣка. Ако тръбицитѣ на нервната мрежа сж тѣсни, а теченията, които минаватъ презъ тѣхъ, сж бързи, напрежението върху стенитѣ ще бжде голѣмо. За да не се пропукатъ тѣ, силата на енергията трѣбва да се намали. Ако стенитѣ на тръбицитѣ сж здрави, тѣ издържатъ голѣми напрежения. Човѣкъ трѣбва да знае, доколко е издържлива неговата нервна система. Иначе, ще ставатъ голѣми пропуквания въ нея. Тази е причината, поради която става изтичане на нервна енергия. За да не става това, тръбицитѣ на нервната система трѣбва да се намиратъ подъ известенъ наклонъ, да се намалява напрежението на енергията. Колкото по-малкъ е наклонътъ, толкова по-лесно се уравниаватъ нервнитѣ енергии. При това положение, ние казваме, че човѣкъ има уравновесенъ характеръ.

Голѣмитѣ напрежения на нервната енергия сж изключителни явления въ живота. Запримѣръ, когато ученикътъ държи изпити, напрежението на нервната му система е голѣмо. Щомъ свърши изпититѣ си, напрежението намалява, нервнитѣ влакна се отпусчатъ, и цѣлиятъ организъмъ се успокоява. За да се възстанови спокойствието на нервната система, трѣбва да дойдатъ на помощъ разумнитѣ сили въ човѣшкия организъмъ. Запримѣръ, ржката обтѣга лжка на цигулката или ловджийската стрела, и сжщата ржка ги разслабва. Въ случая, ржката е разумната сила, която освобождава лжка и стрелата отъ голѣмото напрежение.

И тъй, когато дойде до голѣмо нервно напрежение, човѣкъ трѣбва да приложи разумността си, да излѣзе отъ това положение. Щомъ се намѣри въ ограничения, той трѣбва да смѣни състоянието си, да излѣзе внѣ отъ тѣхъ. Представете си, че нѣкой човѣкъ се намира предъ единъ замъкъ. Той вижда единъ бутонъ отвнѣ, хваща го и веднага вратата на замъка се отваря. Влиза вжтре, но тъмно е навсѣкжде. Напипва другъ бутонъ, натиска го, и предъ него се явява свѣтлина — прозорець се отваря. Той се разхожда изъ замъка и вижда трети бутонъ. Хваща бутона — цѣлиятъ покривъ се отваря; той се намира подъ открито небе. Като прекара известно време въ замъка той започва да го изследва и вижда още единъ бутонъ, който не е пипалъ. Натиска бутона, но положението му се затруднява — дветѣ срещуположни стени се приближаватъ една къмъ друга. Ако остане въ замъка ще бжде притиснатъ. — Какво трѣбва да прави? — Да излѣзе навнѣ. — Какъ ще излѣзе? — Както е влѣзълъ. Следователно, когато човѣкъ дойде до най-високата точка на живота си, трѣбва да бжде крайно внимателенъ, да запази равновесието на силитѣ си. Най-малкото нарушаване на равновесието ще стане причина да падне на земята, или да излѣзе отъ релситѣ на своя животъ. Щомъ дойде до числото четири, човѣкъ трѣбва да слѣзе отъ голѣмата височина, да напусне замъка, или да смѣни състоянието, въ което се намира.

Какво представя замъкът? — Човѣшкото тѣло. Човѣкъ се ражда, т. е. влиза въ замъка, живѣе известно време и следъ това умира — излиза отъ замъка. — Трѣбва ли човѣкъ да се ражда и умира? — Трѣбва. Чрезъ раждането и смъртта човѣкъ минава презъ голѣми опитности. Той самъ влиза въ замъка, т. е. въ тѣлото си, и самъ излиза отъ него. Когато единъ умира, другъ се ражда; когато единъ се ражда, другъ умира. Това показва, че замъкътъ никога не остава празенъ. Въ този смисълъ, раждането и смъртта сж многократни, а не еднократни процеси. Съ други думи казано: физическата енергия минава отъ едно състояние въ друго, но никога не се губи. Потенциалната енергия минава въ кинетическа, а кинетическата — въ потенциална.

Сега, като слушате лекцията, нѣкои казватъ, че нищо не разбиратъ. — Кога човѣкъ не разбира въпроситѣ? — Когато спи или когато е пиянъ. Човѣкъ може да бжде пиянъ и на физическия свѣтъ, и въ свѣта на чувствата и мислитѣ. Значи, има чувства и мисли, които опияняватъ. Астрологически пияниятъ човѣкъ е на спасителния брѣгъ. Той има възможность да изтрезнѣе и да стане уменъ. Буквата „П“ показва, че плодътъ е узрѣлъ. Буквата „И“ показва, че човѣкъ има разбирания за живота. Буквата „Я“ показва състояние на бременность. Човѣкъ е бремененъ съ нѣкаква идея, която трѣбва да роди. За да роди, той ще мине презъ голѣми мъчности и противоречия. Това

се вижда въ буквата „Н“. Най-после „Ъ“ на края на думата показва, че пияниятъ е миналъ презъ голѣми опитности, отъ които е поумнѣлъ. Следъ това той тръгва по свѣта да проповѣдва, да държи лекции противъ пиянството. Както виждате, думата „пиянъ“ съдържа добри условия за поумняване на човѣка.

Да се върнемъ къмъ въпроса за влизането и излизането отъ замъка. „Влизане и излизане“ сж два процеса, две състояния, които трѣбва да ставатъ съзнателно. Когато влиза нѣкъде съзнателно и доброволно, човѣкъ трѣбва да излѣзе оттамъ по сжщия начинъ. Когато се натъква на известно състояние съзнателно, той трѣбва и да излѣзе отъ него съзнателно. Обаче, има случаи, когато човѣкъ влиза нѣкъде несъзнателно, или съ насилие и следъ това не може да излѣзе самъ. Такова е положението на рибата, която несъзнателно влиза въ мрежата и не може да излѣзе сама навънъ. Човѣкъ влиза въ затворъ, въ участъкъ насилствено, безъ негово желание. Обаче, въ хотелъ той влиза самъ, доброволно. Следователно, всѣка идея, която човѣкъ не може да разреши самъ, го поставя въ затворъ или въ участъкъ. Той се блъска на една и на друга страна и казва: Тъмно ми е, не мога да разреши този въпросъ, не мога да намѣря изходъ отъ това положение. Всѣка идея, която човѣкъ лесно решава, показва, че той самъ е влѣзълъ въ замъка или въ нѣкой хотелъ, и самъ може да излѣзе отъ него.

Сега се явява другъ въпросъ : какво трѣбва да направите, ако, при влизането или излизането си отъ замъка, виждате единъ голѣмъ камъкъ, който ви препятствува? Камъкътъ е туренъ точно предъ вратата на замъка, тъй щото не можете да направите крачка напредъ. Ще кажете, че лесно се маха това препятствие. Обаче, писано е на камъка, никой да не го бута. Вие се спирате предъ него и размишлявате : да го помѣстя, или не? Надписътъ може да е поставенъ отъ нѣкой философъ, но може и отъ нѣкой глупакъ. — Какъ ще постъпите съ камъка? — Ще го премѣстимъ. После ще се яви мисълта : не сгрѣшихъ ли, като премѣстихъ камъка? Не извършихъ ли нѣкакво престъпление? Всѣко действие, което внася дисхармония въ цѣлото, наричаме престъпление. Обаче, всѣко действие, което засѣга личния интересъ или личното благо на човѣка, е погрѣшка.

Ако апашъ нападне богатъ човѣкъ и го обере, това се счита за престъпление. Но, ако апашътъ види, че богатиятъ се дави, и той веднага се хвърли въ водата да го спасява, взима торбата съ паритѣ отъ ржката му, изважда го на брѣга и бѣга съ паритѣ, това не е престъпление. — Защо? — Ако не бѣше взелъ торбата съ паритѣ отъ ржката на богатия и я хвърли на брѣга, богатиятъ щѣше да се удави. Престъплението не е въ това, че го освободилъ отъ тежката торба, но въ задигането на торбата съ паритѣ. Апашътъ,

обаче, разсждава по другъ начинъ. Той казва: Ако не бѣхъ сграбчилъ торбата отъ ржката на давещия и не бѣхъ я хвърлилъ на брѣга, той щѣше да се удави. Азъ спасихъ живота му, който струва не една торба, а много повече. При това, въ дадения случай, само азъ можахъ да спася богатия човѣкъ. Азъ взимамъ торбата съ паритѣ, като възнаграждение за своя трудъ. Безъ мене и човѣкътъ, и торбата щѣха да бждатъ на дъното на морето. Ще кажете, че апаштъ трѣбваше да чака богатиятъ самъ да му благодари. Апаштъ не мисли така. Въ случая, той е господарь на положението и решава въпроса споредъ своето разбиране. Неговата постѣпка нарушава частенъ интересъ, безъ да внася дисхармония въ цѣлото.

Представете си, че единъ беденъ студентъ следва въ странство, но паритѣ му се свършватъ. и той се намира въ безизходно положение. Какво да прави? Търси работа. никжде не намира. Приятели, познати има, но всички сж бедни. Най-после дохожда до мисълта да краде. Тукъ той трѣбва да спре, да не реализира тази мисълъ. Щомъ е дошълъ до безизходно положение, той трѣбва да се разходи край рѣката, да види, дали нѣкой не се дави. Намѣри ли такъвъ, да се хвърли въ водата да спасява. Ще кажете, че това е невъзможно. Какъ може да попадне на нѣкой да вещь се? Рѣката, т. е. водата представя живота. Значи, влѣзте въ живота, между хората, и

вгледайте се въ това, което преживяватъ. Всѣкога ще намѣрите човѣкъ, който се дави, т. е. който е затъналъ нѣкъде и се нуждае отъ чужда помощъ. Помогнете на давящия, за да излѣзете отъ своето безизходно положение. Той ще ви възнагради щедро.

Като ученици на живота, вие трѣбва да бждете искрени, да не преувеличавате нѣщата. Ако сте гладували два-три деня, това още не е най-голѣмото нещастие. Вие не сте опитали всички пжтища да излѣзете отъ трудното си положение. Да крадете, това е най-лесниятъ, а сжщевременно и най-мжчниятъ пжтъ, който човѣкъ може да избере. Много ли е, да не яде човѣкъ три деня? Нѣкои хора пѣкъ иматъ голѣми мжчнотиини, а казватъ, че сж много добре. И това положение не е естествено. Ученикътъ трѣбва да бжде искренъ къмъ себе си, да не преувеличава, нито намалява нѣщата. Всѣко нѣщо трѣбва да се представи въ естествения му видъ.

Физиогномиститѣ изучаватъ чъртитѣ на лицето, формата и голѣмината на челото, на носа, на ушитѣ, на устата и въ зависимостъ отъ тѣхнитѣ размѣри тѣ разглеждатъ постжпкитѣ на хората. Запримѣръ, ако двама души иматъ еднакво високи чела—по 6 см., и различно дълги — по 12 и по 7 см., въ първо време тѣ ще вървятъ заедно, ще постжпватъ еднакво, но въ края на краищата ще се раздѣлятъ — Защо?—Различаватъ се въ проявитѣ си.—Кжде е причината за това?—Или въ окръжаващата



срѣда, или въ самитѣ тѣхъ. Тѣ сж различно построени, вследствие на което постъпватъ различно. За да познаете човѣка, трѣбва да го поставите въ естествената му срѣда. Не падне ли въ срѣдата си, ще стане едно отъ дветѣ: или ще го насилатъ, или той самъ ще се насили. И въ двата случая човѣкъ ще се прояви такъвъ, какъвто не е. Първиятъ, който има чело 6 см. широко и 12 см. дълго, е широкогрѣдъ, обича да поетизира. Ако е студентъ и се намира при неблагоприятни материални условия, той ще напусне университета и ще се върне въ бащиния си домъ. Той ще каже, че университетътъ не е за него. Тази работа не му се подава. Вториятъ студентъ ще преодолѣе мъжнотиитѣ и ще свърши университета. Ако и двамата отидатъ на бойното поле, първиятъ пакъ нѣма да издържи, а вториятъ ще издържи. Това не значи, че единиятъ е лошъ, а другиятъ — добъръ. Ние имаме предъ видъ тѣхната издържливостъ. И двамата имагъ нѣщо добро въ себе си, но и на двамата липсва нѣщо. Онзи, който има чело, дълго 12 см., е крайно чувствителенъ. Той обича да преувеличава нѣщата, да ги вижда по страшни, отколкото сж въ действителность, вследствие на което лесно се обезсърдчава и не издържа.

Човѣкъ трѣбва да се изучава, да знае, какъ е построенъ, какво съчетание на сили и на числа представя, за да може самъ да си помага. Като изчислява и съпоставя силитѣ, които сж вложени въ него той трѣбва да бж-

де готовъ да понесе всички мжчноти, на които се натъква. Никой не може да избѣгне мжчнотитѣ, но може да ги понесе разумно и да се ползува отъ тѣхъ. Дрехата, която се употребява, не може да се освободи отъ нечистоти, но може да се изпере и очисти. Ако не знае, какъ да я чисти, човѣкъ може да си причини много пакости. Той трѣбва да се научи, какъ да се чисти, какъ да изправя погрѣшкитѣ си. Не е страшно, че човѣкъ прави погрѣшки; страшно е, когато не изправя погрѣшкитѣ си. Какво е положението на апаша, който спасилъ давещия се, но задигналъ паритѣ му? Богатиятъ, който е спасенъ отъ смъртъ, иска да го види, да му благодари. Обаче, апаштъ бѣга отъ него, не иска да го срещне, защото задигналъ паритѣ му. Съ това той се лишава отъ възможността да срещне една признателна душа и да свърже съ нея приятелство. Той трѣбва да бжде готовъ, да изправи погрѣшката си.

Като се намѣрятъ предъ голѣми мжчноти, мнозина казватъ, че Богъ ги е поставилъ въ това положение. Богъ ли постави давещия въ водата, да се удави? Той ли тури на гърба му торбата съ жълтици, да му тежи? Въ програмата на Божествения свѣтъ не стои мисълта да даде на богатия пари и да го прати да се дави. Ако човѣкъ носи въ ума си идея, която не е съгласна съ законитѣ на природата, той самъ е вложилъ тази идея въ главата си. Може и окръжаващитѣ да сж вложили тази

идея въ ума му, но въ никой случай тя не е поставена отъ Първата Причина на нѣщата. Ще каже нѣкой, че иска да бжде добъръ. Ако се стреми къмъ доброто, като Божествена мѣрка, желанието му е Божествено. Обаче, ако той иска да бжде добъръ само за моментъ, да се покаже предъ хората, това желание е човѣшко и преходно. Да бжде човѣкъ добъръ или лошъ, това се опредѣля отъ самия него. Само по себе си, доброто е вложено въ човѣка отъ самото начало, но отъ него зависи въ даденъ моментъ, да прояви ли злото, или не. Добриятъ човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да не пълни ума и сърдцето си съ празни, блуждаещи мисли и чувства.

Кои числа сж щастливи, и кои не? Вие трѣбва да знаете това, да се ползвате отъ числата на всѣко време — Споредъ васъ, кои числа сж щастливи? — Шесторката и деветорката. — Защо? — Защото сж пълни числа, иматъ резервуаръ, въ който се съдържатъ известни блага. Числото шестъ подразбира работа. Ако си градинарь, ти трѣбва да работишъ на време, да използвашъ благоприятнитѣ условия. Ако не работишъ на време, и плодове нѣма да имашъ на време. Следователно, ако не работите на време, шесторката може да ви причини голѣми пакости. Опашката на деветорката показва, че потенциалната енергия се превръща въ кинетическа. Като свържемъ деветорката съ шесторката, енергията слиза въ шесторката и чрезъ единъ малкъ

фонтанъ се излива надолу, да полива градината.

И тъй, като ученици, вие ще търсите разумни методи, съ които да разрешавате задачите си. При това, ще знаете, че колкото и да сж разумни методитѣ ви, съ тѣхъ можете да решавате само вашитѣ задачи, само вашитѣ мъчнотии и страдания. Запримѣръ, въ общо-европейската война България изгуби много отъ своитѣ земи. Всички заедно страдахте, но самъ никой не можа да разреши този въпросъ. Всички българи заедно можете да страдате за България, когато се намира въ бедствие, или да се радвате, когато работитѣ ѝ вървятъ добре, но самъ никой не може да разреши задачите ѝ. Вашата задача е да опредѣлите, кои мисли и желанія сж ваши и кои — чужди, на окръжаващата срѣда. Има желанія и мисли, които принадлежатъ на Божествения свѣтъ. Човѣкъ се ползува главно отъ решаването на своитѣ мисли и желанія, както и отъ решаването на своитѣ мъчнотии и страдания. Що се отнася до чуждитѣ радости и страдания, ние казваме: Привилегия е за човѣка да участвува въ радоститѣ и страданията на своя народъ. Привилегия е за човѣка да участвува въ радоститѣ на разумния свѣтъ.

Сега не е достатъчно човѣкъ да отрича само нѣщата, да казва, че животътъ нѣма смисълъ. Това е частично схващане. Това е разбиране на единъ човѣкъ, а не на всички хора. Ако нѣкой философъ казва, че животътъ има смисълъ, това е негово мнение. Ако пъкъ каз-

ва, че животътъ нѣма смисълъ, и това е негово мнение. По какво сждите, дали животътъ има смисълъ? Ако съзнанието ви е будно, животътъ има смисълъ за васъ; ако съзнанието ви не е будно, животътъ нѣма никакъвъ смисълъ. Докато човѣкъ мисли, чувствува и постъпва право, животътъ има смисълъ; щомъ не може да мисли, чувствува и постъпва право, животътъ нѣма смисълъ. Ако мозъкътъ, дробоветѣ и стомахътъ на човѣка работятъ добре, животътъ има смисълъ за него; ако не работятъ добре, животътъ нѣма смисълъ. Ако човѣкъ има приятели, животътъ му има смисълъ; изгуби ли приятелитѣ си, животътъ му се обезсмисля. Значи, смисълътъ на живота се опредѣля отъ правилнитѣ отношения на човѣка къмъ самия себе и къмъ окръжаващитѣ. Следователно, ако човѣкъ става на време и се радва на изгрѣващото слънце, животътъ му има смисълъ.

И тъй, за да се осмисли животътъ ви, павете следнитѣ правила: Имайте характера на твърдата материя, безъ да се втвърдявате; имайте характера на водата, безъ да се изпарявате; имайте характера на въздуха, безъ да се люлѣете на различни страни; имайте характера на свѣтлината, безъ да се страхувате, че нѣкой може да ви помрачи. Дръжте съзнанието си всѣкога будно и отъ нищо не се страхувайте. Бждете свободни въ мисълта, въ чувствата и въ постъпкитѣ си, но не своенравни. Да бждешъ свободенъ, това значи, дето минешъ,

никого да не закачишъ, никого да не предизвикашъ. За да разберете, доколко сте свободни, изучавайте се въ всички положения: като ученъ и като простъ; като пръвъ богаташъ въ свѣта и каго последенъ беднякъ. Човѣкъ неизбежно минава презъ всички положения на живота, за да се изучава. Каквото помисли човѣкъ, това става. За това казваме, че мисълта на човѣка опредѣля положението и мѣстото му въ живота. Мисълта опредѣля, да бжде човѣкъ богатъ или беденъ. Затова, именно, човѣкъ не трѣбва да се страхува отъ нищо. Ако мисълта опредѣля богатството, тя опредѣля и сиромашията; ако мисълта опредѣля невежеството, тя опредѣля и знанието; ако мисълта опредѣля нещастieto, тя опредѣля и щастieto. Задъ мисълта седи разумната сила, която опредѣля човѣшкия животъ. Разумността е причина, да се подобри или влоши живота на човѣка; ако прилага разумността си, животътъ му ще бжде добъръ; ако не прилага разумността си, животътъ му се влошава.

Човѣкъ трѣбва да бжде искренъ, да не преувеличава или намалява нѣщата, но да ги представя въ тѣхната действителность, както сж. Запримѣръ, нѣкой казва: Бѣлъ день не съмъ видѣлъ въ живота си! — Той не говори истината. — Цѣлъ животъ гладувамъ. — И това не е истина. — Голѣми добрини съмъ направилъ. — Той преувеличава нѣщата. Две добрини направилъ и мисли, че много нѣщо е

направилъ. — Никакво зло не съмъ видѣлъ въ живота си. — Главата му е пукната на десетъ мѣста, а той казва, че не е видѣлъ зло въ живота си.

Като ученици, вие трѣбва да имате свободна мисълъ, да не се ограничавате сами. Свободата включва въ себе си търпение. Свободниятъ човѣкъ е търпеливъ. Когато иска нѣщо отъ природата, свободниятъ човѣкъ чакъ спокойно момента, когато природата му дава това, което е желалъ. Природата прави много опити съ човѣка, докато му даде необходимото. Вѣрвайте въ разумната природа и спокойно очаквайте благата, които тя е опредѣлила за васъ.

— Само свѣтлиятъ пжтъ на мъдростъта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

\*

11. Лекция отъ Учителя, държана на  
21. ноемврий 1930 г. София.—Изгрѣвъ.